

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 1367/06
27.12.2006. godina
Beograd

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vladimira Tamaša, predsednika veća, Ljubice Milutinović, Sofije Vagner-Ličenoski, Ljiljane Ivković-Jovanović i Nadežde Radević, članova veća, u parnici tužilje AA, koju zastupa AB, advokat, protiv tuženog "BB", koju zastupa zakonski zastupnik Javni pravobranilac Opštine Voždovac u Beogradu, radi poništaja rešenja o prestanku radnog odnosa i vraćanja na rad, odlučujući o reviziji tužilje, izjavljenoj protiv rešenja Okružnog suda u Beogradu, Gž.1 1411/06 od 14.04.2006. godine, u sednici veća održanoj 27.12.2006. godine, doneo je

R E Š E N J E

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužilje, izjavljena protiv rešenja Okružnog suda u Beogradu, Gž.1 1411/06 od 14.04.2006. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Rešenjem Okružnog suda u Beogradu, Gž. 1 1411/06 od 14.04.2006. godine, odbijena je žalba tužilje i potvrđeno rešenje Petog opštinskog suda u Beogradu, P. 1 339/04 od 14.10.2005. godine, kojom je odbačena tužba kao nedozvoljena.

Protiv rešenja Okružnog suda u Beogradu, tužilja je blagovremeno izjavila reviziju zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Odlučujući o reviziji tužilje, u smislu člana 399. u vezi sa članom 491.stav 1. Zakona o parničnom postupku ("Službeni glasnik RS" broj 125 od 22.11.2004. godine), Vrhovni sud je našao da revizija tužilje nije osnovana.

Nema bitne povrede odredaba parničnog postupka iz člana 361.stav 2. tačka 9. Zakona o parničnom postupku, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju rešenjem tuženog broj 247/1-03 od 02.07.2003. godine tužilji je otkazan ugovor o radu broj 127/3-98 od 30.04.1998. godine i utvrđeno da joj prestaje radni odnos kod tuženog, jer je stekla status neraspoređenog radnika i priznato joj je pravo na otpremninu. Tužilja je ovo rešenje primila 02.07.2003. godine i protiv ovog rešenja nije izjavila prigovor, već je podnela tužbu prvostepenom sudu 12.07.2003. godine. Tuženi je ustanova od posebnog društvenog interesa, koja obavlja delatnost, odnosno poslove kojima se ostvaruje zadovoljavanje potreba građana i organizacija u oblasti kulture, obrazovanja i fizičke kulture.

Pravilnom primenom materijalnog prava odbačena je tužba kao nedozvoljena.

Prema odredbi člana 3. Zakona o javnim službama radi obezbeđenja ostvarivanja prava utvrđenih zakonom i drugih zakonom utvrđenih interesa u oblasti obrazovanja, nauke, kulture, fizičke kulture, učeničkog i studentskog standarda, zdravstvene zaštite, socijalne zaštite, društvene brige o deci socijalnog osiguranja, zdravstvene zaštite životinja, osnivaju se ustanove, odredbom člana 23. ovog zakona propisano je da se u pogledu prava, obaveza i odgovornosti zaposlenih u ustanovama iz člana 3. ovog Zakona primenjuju propisi o zaposlenim u državnim organima, ako zakonom nije drukčije određeno.

Kako je tuženi osnovan kao ustanova od posebnog društvenog interesa, koji obavlja delatnost, odnosno poslove kojima se ostvaruje zadovoljavanje potreba građana i organizacija u oblasti kulture, obrazovanja i fizičke kulture i pružanja usluga korisnicima, radi sticanja određene dobiti (član 1. Statuta) i organizovan je kao ustanova (javna služba), od posebnog društvenog interesa, sledi da se na ovu radnu sredinu primenjuje Zakon o radnim odnosima u državnim organima, i odredba člana 71, koji se odnosi na ostvarivanje i zaštitu prava zaposlenih. Prema ovoj normi protiv svakog rešenja i drugog akta kojim je odlučeno o pravima i obavezama zaposlenih odnosno postavljenih lica zaposleni ima pravo da podnese prigovor. Prigovor se podnosi u roku od 8 dana od dana uručenja rešenja ili drugog akta, a nadležni organ je dužan da o njemu odlučuje u roku od 15 dana od dana podnošenja prigovora. Ako funkcioner u utvrđenom roku ne odluči o podnetom prigovoru ili ako zaposleni, odnosno postavljeno lice nije zadovoljno odlukom funkcionera povodom podnetog prigovora, zaposleni se može obratiti nadležnom sudu u roku od 15 dana. Prema tome nužna pretpostavka za sudsku zaštitu je pokušaj prethodne interne zaštite, koja se ostvaruje podnošenjem prigovora nadležnom organu.

Tužilja je bila poučena o ovom pravu, jer pobijana odluka sadrži pouku o pravnom sredstvu, odnosno da može podneti prigovor Upravnom odboru tuženog u roku od 8 dana od dana uručenja istog. Međutim, ona nije postupila po zakonu, odnosno nije podnela prigovor, već je podnela tužbu sudu, pa je pravilan zaključak nižestepnih sudova da tužba nije dozvoljena.

Neosnovani su revizijski navodi o pogrešnoj primeni člana 105. Zakona o radu, jer je osporeno rešenje doneto na osnovu člana 105, 117. i 117. Zakona o radu ("Službeni glasnik RS" broj 70/2001), ali to ne znači da se dozvoljenost prava na sudsku zaštitu ceni prema ovom zakonu. Ovo iz razloga što se Zakon o radu primenjuje i na tuženog, ali samo kao supsidijarni propis, a primenom odredbe člana 1. stav 3. Zakona o radnim odnosima u državnim organima, kojim je propisano da se na zaposlene primenjuju propisi o radnim odnosima u pogledu onih prava, obaveza i odgovornosti koja zakonom nisu posebno uređena. Stoga su neosnovani revizijski navodi o pogrešnoj pravnoj pouci o pravnom leku, koji tužilja nije iskoristila, jer nije podnela prigovor.

Neosnovani su i navodi revizije da je pogrešno primenjen član 71. Zakona o radnim odnosima u državnim organima a kao razlog navodi da je tužilja poučena da prigovor podnese Upravnom odboru a ne funkcioneru. Pravilan je zaključak drugostepenog suda da je odredbom člana 71.stav 3. Zakona o radnim odnosima u državnim organima propisano da se prigovor podnosi funkcioneru, ali tužilja je ovu okolnost mogla da ističe u prigovoru podnetom Upravnom odboru, kada ne bi mogla trpeti štetne posledice kada bi prigovor bio podnet nenadležnom organu. Međutim, tužilja nije iskoristila pravo na prigovor. Rešenje o prestanku radnog odnosa tužilje doneto je u skladu sa članom 57. stav 3. Pojedinačnog kolektivnog ugovora, prema kome zaposleni koji nije zadovoljan konačnom odlukom - rešenjem direktora, odnosno upravnog odbora može da pokrene spor radi zaštite svojih prava kod nadležnog suda. Pravilan je zaključak da se konačnom odlukom smatra odluka direktora, odnosno Upravnog odbora, ali ova odredba ne govori o proceduri u kojoj ta odluka dobija svojstvo konačnosti, pa je za pravo na ostvarivanje sudske zaštite potrebno prethodno ostvariti internu zaštitu u formi podnošenja prigovora nadležnom organu, što tužilja nije koristila.

Iz iznetih razloga, Vrhovni sud Srbije je na osnovu člana 405.stav 1. Zakona o parničnom postupku odlučio kao u izreci.

Predsednik veća-sudija,

Vladimir Tamaš, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

dlj.